השריון הוא הצלם המתרחש בגדה

הארץ והעולם כולו

כיוונו אותם. מכל עבר נשמעו כלפיהם צעקות. הם נראו מבוהלים, ושני הילדים פרצו בבכי. העיתונאים, וגם כמה תושבים ערבים שעמדו מן הצד, קראו להם לעזוב את המקום ולחזור על עקבותיהם, מחשש שמא תיווצר תקרית ביניהם ובין המפגינים. הם התחילו לסגת, כשהם מביטים בחשד לכל הכיוונים.

לפתע נשמעה יריה נוספת. ניתן היה לראות בבירור שלא היו אלה האזרחים הדתיים שירו. הם המשיכו בנסיגתם, והסתלקו מהמקום. רק אחר־כך הבחינו העיתונאים, שאחד מחבריהם פצוע.

„עמדתי וצילמתי את ההפגנה," סיפר פסטמן, „פיתאום אני רואה שנכנסים לי

צבר בן ה־28, הוא פסטמן, שנולד בקיבוץ גשר־הזיו. בחיקו יר־שבת חברתו, גנית אנקורי, בת ה־24.

לפרם חובשי־הכיפות עם הנשק. עשיתי פן שמאלה והתמקדתי עליהם. נדמה לי שבשלב זה חטפתי את הכדור. הרגשתי צריבה נוראה בכתף, ויצאה ממני מזרקה של דם. אין לי מושג איך הכדור הגיע אלי. רצתי יחד עם המקליט שלי, אבי פריצקי, לעבר בית־החולים הסמוך. שם הכניסו אותי מייד פנימה ונתנו לי טיפול ראשוני."

כל אחד מהעיתונאים שנכחו במקום, ידע כי הקליע, שחדר לחלק העליון של זרועו השמאלית של פסטמן, או אחד הקליעים האחרים שנורו על־ידי החיילים, היה יכול לפגוע גם בו.

לא היה זה מיקרה בודד ויוצא־דופן. סיקור האירועים בשטחים הכבושים הפך זה מכבר למסוכן ביותר. לא אחת מוצאים עצמם כתבים וצלמים תחת מטר־אבנים ובתוך ענן גאז מדמיע וצורב. מסביבם שורקים כדורים, שפעמים רבות נורים ללא כל הבחנה.

אך אין דרך אחרת. אי־אפשר לסקר את המתרחש בשטחים על־ידי ציטוט ההודעות הנמסרות על־ידי דוברי הצבא והמישטרה. עיתונאים שבחרו בדרך זאת — ויש רבים כאלה באמצעי־התיקשורת הכתובים והאלקטרוניים כאחד — הפכו עצמם לכלי־שרת לשקרים הרישמיים.

מי שרוצה לדווח באופן אמין על הקורה בשטחים, חייב להטריח עצמו לזירות האירועים עצמן. רק כך ניתן להעביר לציבור תמונה נכונה על ההתרחשויות. ולשם כך יש להסתכן.

לכן סיפורו של אלי פסטמן הוא גם סיפורם של כל הכתבים והצלמים, היוצאים מדי יום למרכזי המהומות וההפגנות העקובות מדם, כדי לחשוף את האמת.

אלי פסטמן (28), בן קיבוץ גשר־הזיו בצפון, סרן (מיל') בשריון, מתגורר כיום בשכונת רחביה בירושלים. את דירתו הוא מחלק עם חברתו, גנית אנקורי (24), סטודנטית לאמנות באוניברסיטה העברית. הוא עובד כצלם הסוכנות וידיעות מזה שנה וחצי.

בעבר כבר עלה פסטמן לכותרות. לפני למעלה משנה הסעיר את הארץ סרט בלעדי שלו, שבו נראו חיילים יורים מן הגג לעבר נערים ונערות בכיכר מנארה ברמאללה (העולם הזה 2257). התמונות המזעזעות בסרט הוכיחו בבירור, כי חיילים לא היו נתונים בסכנה, וכי הם ירו בנערים שלא לצורך.

הסרט שודר בתחנות־טלוויזיה בכל רחבי העולם, וגם בטלוויזיה הישראלית. בעיקבות השידור נחשפו שיקרי שר־הביטחון והרמטכ"ל, שניסו לסלף את העובדות, והעניין אף הועלה לדיון בכנסת, ביוזמת סיעת שלי".

לאחרונה הצליח פסטמן להסעיר שוב את הארץ והעולם כולו, כאשר הנציח מתנחלים היורים כך־סתם, להנאתם, בנשים ובנערות, שהפגינו ליד עיריית אל־בירה, בעיקבות הדחת ראש־העיר, איברהים אל־טאוויל.

לכל כדור יש כתובת

בעיקבות הסרטים שצילם, הפך פסטמן לשנוא־נפשם של המתנחלים ושל אנשי־הצבא, שאת מעשיהם חשף. לא אחת התנכלו לו, סילקו אותו בגסות מהשטח ואף השתמשו נגדו באלימות. רק לפני חודש הוא הותקף בכניסה לרמאללה על־ידי מתנחל בשירות מילואים, שחבט בו בפראות.

על רקע זה מקבלת פציעתו של פסטמן משמעות שונה לחלוטין. אילו הרכיב מישהו מכוחות הצבא והמתנחלים רשימה שחורה של עיתונאים, הרי ששמו של פסטמן היה ללא ספק מתנוסס בראשה. האם יתכן שהקליע שפגע בפסטמן לא היה בחזקת כדור תועה, אלא כוון היטב? את התשובה לכך יודע רק מי שלחץ על ההדק.

(המשך בעמוד 62)

מיליונים ראו

את התמונה הזו, שבה מונצחים שני המתנחלים שירו באל־בירה לעבר נשים ונערות מפגינות. מאחוריהם ניצב חייל, שאינו עושה דבר כדי למנוע את הירי. תצלומי האזרחים, היורים ללא כל סיבה בנשים, עוררו סערה ורוגז בעולם כולו. בעיקבות הסרטים שצילם פסטמן, הופנו אליו איומים והוא אף הוכה בידי בריונים.

חצלום בכנסת

תצלום של קטע מתוך סרט טלוויזיה, שצילם אלי פסטמן. נראים בו חיילים היורים מן הגג, לעבר תלמידים בכיכר מנארה ברמאללה. הסרט שודר בארץ ובכל רחבי־העולם, ועורר ביקורת רבה על המדיניות בשטחים הכבושים. חבר־הכנסת לשעבר, אורי אבנרי, הביא לכנסת תצלום זה והעלה את העניין לדיון במליאה.